

[Tove Lindbo Larsen]

fremSAT beslutningsforslag om at styrke det forebyggende arbejde både centralt og lokalt. Hvad har regeringen sagt? Ja, regeringen siger, at det forebyggende arbejde må vi tage op, når vi alligevel skal revidere den lov i næste folketingsssamling.

De ting, jeg har nævnt her, er ikke noget, der er grebet ud af den blå luft. Det forebyggende arbejde kræver penge i starten, således at man kan omprioritere udgifterne på et senere tidspunkt. Det var der også enighed om på den sundhedskonference, Amtsrådsforeningen afholdt først i maj i år. Det var ikke folketingspolitikkerne, der lagde ud med det, det var amtspolitikkerne, der var fuldstændig klar over situationen. Også de, der arbejder i forebyggelsesrådet, sagde: dette vil vi gerne, men det koster penge, og penge kommer ind igen på et senere tidspunkt.

De to områder, jeg her har omtalt, er områder, hvor regeringen dynger til med lovord. Men skal omlægningerne lykkes med flere ressourcer til det forebyggende arbejde og færre til det helbredende, må der handling til. Det drejer sig ikke om at se på kronerne her og nu, det drejer sig om at se på den danske befolknings sundhedstilstand. Det er alfa og omega, og vi venter stadig på et regulært udspil fra regeringen, også set i forhold til forespørgsels formulering.

Hanne Andersen (S):

Det er kommuner og amter, der har ansvaret for sundheden i det daglige; det er amtsrådene, der har ansvaret for sygehusene. De ved det godt, og de påtager sig også gerne det ansvar – hvis de kunne få lov, og hvis de fik mulighederne.

Grundlaget for amterne er ved at være væk. Regeringen har for 1986 trukket tæppet væk under amterne, sorteper har de også givet videre. Samtidig er der borgerlige politikere, der karakteriserer situationen på sygehusene som sjuksk og andre udtryk, der ligner dette.

Sygehusene skal være velfungerende. Der er rationaliseret til gavn for patienterne: 1-dags kirurgi, 5-dages indlæggelser og ambulante behandlinger er velkendte og gode patientbehandlinger.

Men idébankskerne er ved at være udtømt.

Alle kender i dag et familiemedlem eller andre, der føler, at plejen er ændret. Der er

ikke tid til pleje og omsorg. Ventelisterne er ikke noget abstrakt i folks bevidsthed, det er en realitet. Der ventes på helt almindelig, sikker og effektiv behandling. Regeringen har helt bevidst udsultet hospitalssektoren til fordel for luksusforbrug og statsunderskud.

Vi forventer naturligvis alle, at uddannelse, behandling, teknologi er parat, når vi får brug for det. Udvikling til gavn for patienterne, det er det, der skal sigtes på, og det er det sigte, vi har.

Der har været stor velvilje hos alle ansatte i sygehusene og hos amtspolitikkerne. Derfor mærker borgerne først nu for alvor nedskæringerne. Men prisen for de ansatte har været stadig flere arbejdsskader hos plejepersonalet; 20 pct.s stigning på 1 år for at løbe stærkere. Der arbejdes hårdere, end fysikken kan holde til. Det er rygskader, trykkede ribben, skadede ledbånd, forstuvninger, det er mavesygdomme. Det psykiske pres viser sig på den måde. Alt sammen skader, der sker, fordi personalet overbelastes.

Amtspolitikkerne i Københavns amt vil f.eks. meget gerne sætte ekstraordinært ind over for ventelisterne. Man har beregnet, at det koster 20 mill. kr.; dvs. i 1986-priser vil det være 40 mill. kr., for sådan en regnestykke i dag. Derudover skal amtet finde 65 mill. kr. for ikke at overskride rammerne for 1986. Man skal samtidig klare kravene fra julepakken, påskepakken, AIDS-udgifterne, de forhøjede priser til rigshospitalet. Hvis Københavns amt har en trylleformular, skal det trylle over 150 mill. kr. frem. Regeringen skal hver gang have sin skålfuld, når amterne indfrier de forventninger, vi alle helt naturligt har til behandlingen, så det bliver ganske mange penge.

Der er ikke sjusket i sygehusvæsenet. Det er ikke et ukontrolleret og vildtvoksende sygehusvæsen. Der er rationaliseret for at sikre patientbehandlingen.

Vort sygehusvæsen, som vi kender det, er det eneste, der kan imødekomme vore forventninger, hvad enten det drejer sig om øjenssygdomme, hofter eller andre lidelser. Vi kan nemlig her planlægge og rationalisere til gavn for patienterne; vi kan få indfriet vore forventninger, hvis vi ikke skal finansiere underskud på statens budgetter via sygehusene. Det er jo det, der er sket. Der er besluttet skåret ned af hensyn til regeringen. Am-